

Señorías

Celebramos hoxe o que será o terceiro, e derradeiro, debate da presente lexislatura sobre o Estado da nación e do seu autogoberno, o que nos ofrece unha excelente ocasión para facer unha avaliación das políticas do Goberno galego durante o trienio 2005-2008.

Cómprenos facer boa a ocasión para facer rendición de contas e valorar conxuntamente os acertos e carencias das nosas actuacións pasadas, pero correspóndenos facelo sen apartar os ollos dos novos retos políticos que temos por diante e, de xeito singular, sen arredarnos dos problemas que máis preocupan aos galegos e galegas, en especial en todo o que se refire á crise económica que enfrontamos e as súas consecuencias sociais.

Hoxe sometemos a avaliación crítica o labor do Goberno galego pero tamén é momento de valorar o papel que se atribuíu o partido da oposición parlamentaria na definición construtiva de alternativas.

Obviamente, as responsabilidades do goberno correspónden nos ao PSdeG e ao Bloque Nacionalista Galego, pero o Partido Popular ten igualmente responsabilidades na gobernabilidade de Galiza e conta con abondosos recursos parlamentarios para achegar propostas de solución aos problemas e retos da sociedade galega.

Mal entendería o señor Núñez Feixóo o seu papel nesta Cámara se cre que ao Partido Popular unicamente lle corresponde gobernar os malestares, reais ou ficticios, da sociedade galega e confío en que non se deixe entrapar por esa errada crenza que apunta que, para a oposición, canto peor se poidan presentar as cousas, mellor serán os seus

réditos políticos e electorais. Pódolles asegurar que ao Partido Popular os excesos apocalípticos e o catastrofismo tremendista non lles van render ningún bo resultado. E a Galiza tampouco.

Galiza conta cun goberno de coalición, cun goberno presidido polo sr. Touriño e que ten dous referentes políticos, o do Bloque Nacionalista Galego e do Partido Socialista. Desde as bancadas da oposición, se o desexan, poden perder todo o tempo que queiran en buscar ou en rexistrar diferenzas xa que PSOE e BNG atenden a culturas políticas diferentes e as poden atopar sen facer grandes esforzos intelectuais.

Os cidadáns e cidadás galegos saben das diferenzas e das afinidades ideolóxicas e políticas existentes entre as forzas que sosteñen o goberno pero ademais saben que a acción na Xunta de Galicia se funda nun Pacto de Goberno, dun

programa de acción do que estamos a dar conta e que se está a cumprir nos seus aspectos substanciais. Como se demostrou hoxe á mañá no discurso do Presidente.

Señor Feixóo acépteme un consello: Non faga como a mala prensa deportiva que só lle concede atención informativa aos ruxe ruxe de vestiario e logo sempre se esquece dos resultados que os equipos logran no terreo de xogo. O que realmente vale son os resultados no terreo do goberno. E unha gran maioría dos galegos e galegas están satisfeitos con eses resultados.

Hoxe en día calquera acción de goberno que quera ser eficaz no seu combate contra a recesión económica ten que facer da concertación de esforzos coas organizacións da sociedade civil un eixe central da súa estratexia. Sumar esforzos é un requerimento de eficacia das políticas económicas e sociais. É preciso extender esa cultura de coalición e a construción de

alianzas estratéxicas que ao sr. Núñez Feixóo tanto arrepió lle produce.

Leva razón ese vello dito galés que nos recorda que para ser líder hai que saber tender pontes. Malia o seu paso pola COTOP, até o de agora o sr. Feixóo ten demostrado maior capacidade para impoñer peaxes que para tender pontes e sumar esforzos ao redor dos intereses de Galiza.

Señorías, o Goberno galego é responsable das súas políticas económicas. Pero non foron as políticas da Xunta de Galicia as que xeraron a crise global que sacode ás economías dos países desenvolvidos.

A crise financeira, enerxética e alimentaria que converxen na primeira grande crise da globalización teñen a súa orixe en estratexias económicas que exceden as competencias e capacidades do autogoberno galego e que están inspiradas

en concepcións ultraliberais que, en todo caso, gardan grandísimas coincidencias doutrinarias coas políticas económicas do Partido Popular e ningunha veciñanza ideolóxica coas que promove o Bloque Nacionalista Galego.

A crise evidencia o fracaso da economía da especulación e do beneficio express, o fracaso dunha economía sen raíces, o fracaso da deshumanización dos mercados que sempre acaban pagando os máis débiles.

E contra ese modelo nos propomos e executamos outro. O da economía con raíces na terra. O da economía para a xente. O da creación de espazos de decisión nacionais controladas pola decisión democrática dos cidadáns. O modelo da utilización plena do autogoberno.

A crise é global, certo, pero o autogoberno galego conta con recursos que nos dan marxe para actuar positivamente, para

enfrentar a recesión e para aminorar os seus efectos negativos sobre os sectores produtivos básicos da nosa economía.

***

I. NOVAS POLÍTICAS ECONÓMICAS DESDE O AUTOGOBERNO

Señorías neste trienio aproveitamos as capacidades do noso autogoberno para deseñar e impulsar novas políticas económicas ao servizo do noso país e das nosas potencialidades e necesidades produtivas. Fixemos políticas económicas para un país e non unicamente para un mercado abstracto e tan global como alleo.

O noso goberno está decididamente comprometido coa extensión do benestar e o melloramento da calidade de vida

dos galegos e galegas. Mellora da calidade da vida que se traduce no coidado do litoral e do saneamento das nosas rías; mellora na calidade de vida das familias galegas asegurando a gratuidade dos libros de texto e o acceso a outros bens culturais; mellora da calidade da vida facilitando a extensión do transporte metropolitano ou retirando as peaxes, como a de Rande, onde antes os gobernos do Partido Popular unicamente miraron polos beneficios dos concesionarios.

Pretendimos no Goberno e o BNG puxo especial enfase en construír no noso país un espazo de decisión propio destinado a innovar estratexias económicas e non, simplemente, para traspoñer ou clonar acriticamente as políticas derivadas do eixe Madrid-Bruxelas-Washington.

Definimos así un novo marco de políticas económicas para forzar un cambio de rumbo con catro orientacións

fundamentais:

1º/ Unha aposta decidida pola economía produtiva apoiando os sectores produtivos de maior potencial (complexo forestal, produtos alimentarios do mar e da gandería, construción naval e automoción, confección...);

2º/ O deseño dun novo modelo de explotación dos recursos enérxéticos privilexiando as posibilidades das nosas enerxías renovables;

3º/ O reforzamento do Sistema Galego de I+D+i, do noso acceso á sociedade da información e a comunicación e das políticas de enriquecemento do noso capital humano, como base dunha innovadora economía do coñecemento, garantía de competitividade das nosas empresas.

4º/ O impulso dunha nova economía de benestar e da creación cultural apoiada na construción de vivenda como un ben social, na ampliación do catálogo de novos servizos e equipamentos sociais, e na creación de novos produtos para consolidar as nosas industrias culturais.

***

A nosa aposta pola revalorización da nosa economía produtiva ten no medio rural un dos seus mellores expoñentes.

Para iso realizamos un importante esforzo orzamentario para desbloquear as actuacións de concentración parcelaria nas zonas con maior potencial de desenvolvemento de modo que ao final da presente lexislatura se terán realizado 858 actuacións que sumarán 100 mil hectáreas (fronte ás 35.000 hectáreas de 2001-2005) e un investimento de 135 millóns de

euros (frente a 82 millóns de 2001-2005).

Non só concentramos máis terra senón que implantamos democráticamente marcos legais que dunha vez por todas intentarán solucionar o abandono de terras sufrido durante os gobernos anteriores. Valentía política para por en marcha o Banco de Terras e demostrar que é posible conxugar dereito á propiedade e utilización social da mesma.

A nova estratexia da Consellaría de Medio Rural introduciu cambios substanciais nas políticas forestais de Galiza como a posta en marcha, antes da fin de 2008, de 10 Unidades de Xestión Forestal (UXFOR) para sobardar a fragmentación da superficie forestal en mans de propietarios individuais e posibilitar a xestión conxunta das masas forestais (de máis de 15 hectáreas).

No presente ano, ao redor de 4.000 explotacións asinarán o Contrato de Explotación Sustentable e no período 2008-2013 prevemos que se sumará un total de 7.500 explotacións ás que se destinará un investimento de 120 millóns de euros co obxectivo de mellorar a súa viabilidade económica mediante a produción de alimentos de calidade, garantindo asemade prácticas respectuosas co medio ambiente.

Porque a crise tamén é a crise dun modelo de produción alimentario e o noso obxectivo é utilizar o autogoberno para colocar a Galiza na dirección correcta.

Galiza conta cun potencial enerxético envexable e para a súa explotación e xestión impulsouse unha das políticas transformadoras de maior calado do actual período.

O Plan Enerxético Galego (2007-2012) marca unha liña de ruptura substancial coa xestión dos nosos recursos

enerxéticos por parte das administracións do Partido Popular, sentándose as bases para garantir o reinvestimento de parte dos beneficios provocados pola xeración de enerxía, introducíndose como criterios importantes á hora de autorizar novos aproveitamentos eólicos a participación pública e o desenvolvemento de proxectos industriais que xeren riqueza e emprego no noso país.

A esta nova orientación obedece o novo Decreto de Regulación do aproveitamento da enerxía eólica.

Un decreto que non só enterra un modelo anterior de inspiración colonial para a explotación dos recursos enerxéticos de Galiza senón que tamén establece un modelo de autorizacións transparente e non especulativo, que evita a excesiva concentración de potencia nun número reducido de promotores e limita, fixando plenas garantías, o tráfico de dereitos derivados das admisións a trámite ou das

autorizacións antes da entrada en funcionamento dos parques.

Decreto cuxa aplicación vai permitir mobilizar, entre finais de 2008 e principios de 2009, 5.000 millóns de euros, unha notable inxección de recursos para dinamizar a nosa economía e facela menos vulnerable fronte á crise.

Si estamos ante a crise da especulación enerxética nós tentamos utilizar o autogoberno para poñer a capacidade enerxética de Galiza ao servizo da xente.

Señorías, na actualidade ninguén discute que Galiza debe apostar por un modelo competitivo baseado na diferenciación e na tecnoloxía. Os factores que máis inciden nesa mellora son o investimento en I+D+i, o uso das TIC e a aposta polo coñecemento.

Prioridades estratéxicas da nosa acción de goberno á que atende o Plan Galego de Investigación, Desenvolvemento e Innovación Tecnolóxica (2006-2010), que suma investimentos de 800 millóns de euros e co que pretendemos como obxectivos prioritarios conseguir o liderado do sector empresarial no esforzo investigador e potenciar o investimento en recursos humanos.

Estamos dando pasos decididos nesa dirección e este ano 2008 o noso investimento en materia de I+D+i acada os 176 millóns de euros, un 138% máis que en 2004.

Unha economía do coñecemento que sexa quen de reforzar a nosa economía produtiva pasa necesariamente pola consolidación e extensión do Sistema Galego de I+D+i e tamén por procurar un financiamento suficiente para as universidades galegas, no que ten traballado a conselleira de Educación e Ordenación Universitaria; precisamos dun

modelo de asignación de recursos que ten que desembarazarse da lóxica perversa do toma e daca orzamental que sacralizaron os Plans de Financiamento do Sistema Universitario Galego que asinou o Partido Popular e que cualifican como gasto o que deben ser considerados investimentos dunha estratexia de desenvolvemento compartida polas Universidades, as organizacións da sociedade civil e o Goberno galego.

Extratexia compartida que exemplificamos na Rede de parques científicos e tecnolóxicos de Galiza posta en marcha polo conselleiro de Innovación e Industria cun investimento de 435 millóns de euros entre 2008–2012 e que acollerán nas súas 5 localizacións a 550 empresas e sumarán 6.600 empregos.

A nosa oferta de solo de carácter tecnolóxico complementábase co desenvolvemento dunha política de solo empresarial estratéxica que, atendendo ás necesidades de solo produtivo das empresas, busca tamén contribuír ao reequilibrio territorial do país. Desde 2005, a Consellería de Vivenda e Solo xestionou case 42 millóns de metros cadrados de solo produtivo o que supuxo un investimento total de 415 millóns de euros.

En 16 anos as administracións do Partido Popular xestionou tan só 10 millóns de metros cadrados, cifra que contrasta cos case 18 millóns de metros cadrados construídos entre 2005 e 2008. Unha cifra histórica, sen precedentes no noso país, que vai xerar un importantísimo volume de obra pública que contribuirá de xeito positivo a superar a recesión actual.

No ollo do furacán da crise atópase o sector da construción. Peza central do crecemento e expansión durante o anterior

ciclo económico. Este Gobierno, lonxe de preocuparse pola mingua de beneficios de algunha inmobiliaria, utiliza o autogoberno para dotar de carga de traballo o sector e para asegurar o acceso á vivenda de todos os cidadáns mesmo en tempo de crise.

Señorías, o balance da nosa acción en materia de vivenda apóiase en cifras que non admiten discusión. Sumanos no que vai da actual lexislatura un investimento público de 372 millóns de euros executados para a creación de vivendas de protección oficial (42,1 millóns), a licitación de vivendas de promoción pública (159 millóns) e a rehabilitación (171 millóns) que suman 37.400 vivendas protexidas ou rehabilitadas.

Os esforzos realizados para a creación de solo residencial vanse ver notablemente reforzados co desenvolvemento do Plan Sectorial Galego de Solo Residencial. O Plan Sectorial

suporá, no próximo decenio, a xestión de 8,7 millóns de metros cadrados de solo residencia de máis de 45.000 vivendas que cifra un volume de negocio de 4.500 millóns de euros entre o sector público e privado e xerará unha carga de traballo para 300.000 postos de traballo.

Para isto ten que server o autogoberno.

***

Señorías, estamos convencidos de que canta maior sexa a igualdade e a cohesión social de Galiza máis sostible será o noso crecemento económico e máis sólida será a nosa economía produtiva.

Por iso desde 2005 fixemos das nosas capacidades de autogoberno un instrumento para reforzar a cohesión social e territorial de Galiza e un medio para crear maiores garantías de benestar e igualdade de oportunidades e trato para todos os galegos e galegas. Hoxe en día, o Sistema Galego de

Benestar é un sólido sistema de prestacións e equipamentos de servizos sociais e unha solvente rede de solidariedade e garantías sociais.

Hoxe o Sistema Galego de Benestar, ao que dará consistencia normativa a nova Lei Galega de Servizos Sociais que xa iniciou a súa tramitación parlamentaria, exemplifica o novo tempo das políticas sociais en Galiza, un instrumento innovador para garantir e institucionalizar novos deseños e oportunidades de benestar en ámbitos como á atención á dependencia, a creación de novos equipamentos e o desenvolvemento de programas adaptados ás necesidades do noso país desde o Transporte Adaptado á dotación de Centros de Alzheimer, a creación da Rede Pública de Centros de Día, o aumento das prazas residenciais, o incremento ata o 250% do programa de axuda no fogar ou a posta en marcha do Plan de Inclusión Social.

No marco desta aposta por incrementar os recursos dos grupos sociais máis vulnerables, estase a ultimar a aprobación do Decreto para o Complemento Autonómico das Pensións Non Contributivas. Cun orzamento de 10 millóns de euros, esta medida beneficiará a máis de 51.000 galegas e galegos.

Señorías, é moito que se leva avanzado e moito aínda o que queremos facer. No ano 2005 as diferentes prestacións e servizos sociais atendían a algo menos de 30.000 galegos e galegas. Neste momento hai 50.000 persoas que están sendo asistidos polos distintos programas e servizos do Sistema Galego de Benestar e, cando remate a presente lexislatura, a cifra ascenderá ás 60.000 persoas. Considero que este dato que é un bo indicador dos nosos avances en materia de benestar e o logro dunha maior cohesión social en Galiza.

Dixemos que queríamos colocar a Galicia por diante na aplicación na Lei de Dependencia e o certo é que independentemente do trámite administrativo para o recoñecemento do dereito a atención moitos dependentes Galegos xa son atendidos no Sistema Galego de Benestar.

Neste momento, levamos realizadas 46.409 valoracións, o 91% do total de solicitudes rexistradas. De entre elas, máis de 29.000 teñen dereito aos servizos e prestacións de atención á dependencia neste ano 2008. Hai xa 11.583 persoas con prestacións recoñecidas; de entre elas, 7.479 persoas teñen como recurso asignado unha prestación económica para o pagamento do seu coidador.

***

Señorías, a aplicación da actual Lei de atención ás persoas dependentes está a evidenciar a existencia da fragilidade

financeira que a sostén. Non quero entrar agora nun relatorio pedichón sobre o que o Estado ten que aportar ou non aporta. Quero elevar o nivel da reflexión para que dende Galiza sexamos quen de propor á Administración do Estado un novo modelo de financiamento da Lei que non só sirva ao noso país senón ao conxunto das Comunidades Autónomas do Estado.

Un novo modelo de financiamento baseado nos principios de estabilidade (garantía de compromisos financeiros de carácter plurianual), suficiencia (dotar os recursos precisos para garantir o estrito cumprimento da Lei dando prioridade ao investimento en servizos), respecto das competencias autonómicas (transferencia dos recursos incondicionada), globalidade (incluíndo a Lei de Dependencia no financiamento dos Servizos Sociais) e determinación dos recursos a distribuír en función da realidade demográfica, social, económica e territorial de cada comunidade.

A elaboración dun modelo de financiamento á que convocarei aos grupos parlamentares nesta mesma semana. Galiza pode exercer o autogoberno e ademais dar exemplo con iso.

Avanzar en benestar significa tamén avanzar en igualdade, na construción dun novo país no que a igualdade entre homes e mulleres sexa unha conquista permanente e unha condición indispensable. Ao longo destes tres anos de goberno temos ensanchado as fronteiras da equidade de xénero, con iniciativas que loitan contra a violencia machista, con novas oportunidades para as mulleres no seu acceso ao emprego e con novos servizos e axudas que facilitan a conciliación da vida familiar e laboral.

A aposta pola extensión e mellora da educación infantil pública no tramo 0 a 3 exemplifica este compromiso. En

2008, o noso orzamento neste ámbito acada o 42,8 millóns de euros, fronte aos 25,8 mobilizados en 2005.

As Galescolas exemplifican o noso compromiso cunha educación de calidade dirixida á primeira infancia. A Rede Galega de Escolas Infantís (Galescolas) conta, no inicio do curso escolar 2008-2009, con 73 centros en funcionamento.

De acordo ao escenario de planificación actual e considerando o ritmo de construción anual de 20 galescolas, a finais de 2009 Galiza superará o obxectivo de dispoñer de 121 galescolas.

A nosa aposta pola educación infantil e o Sistema Galego de Benestar, ademáis de garantir un sólido catálogo de servizos para a ampliación da calidade de vida e da igualdade de oportunidades de todos os galegos e galegas e tamén un activo instrumento para a creación de emprego de calidade

que nos permitirá proveer en 2008, 1000 novos postos de traballo.

Estas son algunhas das políticas e programas de actuación coas que nos estamos a enfrontar a crise económica. Pero, Señorías, a actual crise económica tamén nos achega leccións políticas. A máis destacable é, sen dúbida, que o autogoberno, a capacidade da Xunta de Galicia para xogar un papel reitor na definición dunha estratexia económica nacional, delimitando un espazo de decisión de políticas económicas propias, é na actualidade o principal recurso para facer posible políticas económicas innovadoras que enraizadas nas nosas potencialidades e a calidade do noso capital humano poidan achegar medidas correctoras á crise e seguir creando novas oportunidades de riqueza e benestar para todos os galegos.

II. IDENTIDADE E BENESTAR. ROMPER A FALSA DICOTOMÍA

Ramón Villares, historiador e presidente do Consello da Cultura Galega, dixo non hai moito tempo nesta mesma sede parlamentaria que «Galiza é unha nación porque foi un pobo capaz de crear unha cultura e unha lingua». As nosas institucións de autogoberno son as garantes do coidado da nosa identidade nacional e de promover decididamente a normalización da nosa lingua e cultura. As nosas políticas culturais obedecer a ese mandato.

Non se lle agocha a ninguén que un dos temas da axenda cultural do goberno neste trienio foi converter o “problema” da Cidade da Cultura nunha oportunidade, mudanza que pasa fundamentalmente por poñer a Cidade da Cultura ao servizo de Galiza como nación cultural, ao servizo da súa lingua e das manifestación culturais e artísticas que nos son propias.

Esa é a oportunidade na que responsablemente estamos a traballar. Unha oportunidade que cando gobernou o Partido Popular deixou pasar, unha oportunidade que, agora desde a oposición, non fai máis que tentar obstaculizar. Cúmrese unha vez máis esa decepcionante confirmación que nos di que quen crea o problema rara vez é quen de mudar para propiciar a súa solución.

Obxectivos centrais da nosa política cultural son o fortalecemento das nosas industrias culturais e a procura da súa proxección exterior da nosa cultura e deporte. A eses obxectivos atende a creación da Axencia Galega das Industrias Culturais, e entre outras iniciativas, a Lei do Libro da Lectura e o Plan Galego da Lectura ou o Plan Galego das Artes Escénicas.

Un exercicio autoestima cultural e nacional que se ten convertido nunha besta negra para os deputados e deputadas do Partido Popular. Que é o que tanto lles amola? Se atendemos as súas declaracións o que non lles gusta non é só a nosa política cultural, o que lles amola é a existencia mesma da cultura galega.

Señor Feixóo desengánese, non se pode pretender ao mesmo tempo defensor de Galiza e atacar frontalmente todos e cada un dos esforzos normalizadores que se realizan. Polo camiño que levan, están a converterse en activos partidarios da eutanasía da nosa cultura e da nosa lingua. Cómprelles un radical cambio de rumbo se non queren tornarse en seres estraños na súa propia terra.

Señorías, todos e todas nós sabemos ben que é mentira que en Galiza exista un estado de excepción lingüística no que se vulneran os dereitos dos galegos castelánfalantes. Non é

opinable, é sencillamente mentira. Unha mentira e un insulto á intelixencia dos galegos e galegas.

Imos con sentidiño polo bo camiño e levamos o paso tranquilo e seguro que a xente agardaba de nós. Pero non estamos cegos nin xordos e sabemos que hai moitas cousas que temos que facer mellor porque a xente nolo pide e nolo demanda. Este goberno sabe escoitar e escoita con atención cando fala a xente e procuramos aprender dela porque temos moito que aprender das galegas e dos galegos.

Eu non estou nin cego nin xordo e escoito o que me di a xente. Escoito cando me din, que hai que facer máis galescolas e facelas máis rápido porque non chegan as prazas. Escoito cando me din que temos que facer máis centros de día, e centros de alzheimer e mais residencias e facelas máis rápido porque fan falla e non hai alternativas. E nolo din sempre os máis desfavorecidos os que máis lle costa chegar a fin de mes coas débedas e a hipoteca.

E porque teñen razón imos redobrar esforzos. E dende logo o que non imos facer en ningún caso é aplicar as receitas da

dereita para saír da crise: abaratar o despido e baixarlle os impostos aos que máis teñen.

Quero aproveitar esta intervención para reafirmar este o meu compromiso de escoitar e de atender sempre o que me di a xente: o que me gusta e o que non, o que estou de acordo e o que estou en desacordo e facelo con respecto, o que é a obriga dun gobernante en democracia.

Por iso eu sempre intento prestar atención ó que di a oposición, porque sempre se pode aprender algo. Aínda que teño que recoñecer que pouco se pode aprender dunha oposición que mesmo lle bota a culpa ao bipartito da crise financeira de Wall Street.

Ó señor Feijoo gústalle dicir que o Bipartito é a nada. E eu teño que dicirlle que vostedes perden continuamente as súas oportunidade e non ensinan nada.

Porque sr. Feijóo dende o meu punto de vista o peor de vostede non é o que fixo no pasado cando tivo abondosas responsabilidades de goberno. O peor é o que propón para o

futuro e que nos anima a facer todo o posible porque sigan na oposición.

Entendo que non lle guste ver que a educación pública medra en recursos e capacidades, en transparencia e compromiso democrático Señor Feijoo, porque condenala á miseria era e segue a ser o seu modelo: unha educación privada ben dotada, con medios e recursos pagada con cartos públicos e unha educación pública maltratada, pobre e espoliada. Eso foi o que deixou o seu goberno e ese é o futuro que lles ofrece as galegas e os galegos coas súas propostas.

Entendo que non lle guste ver como en Galiza volve construírse vivenda pública, accesible e para todos porque o seu modelo era e segue a ser que teña vivenda que pode pagala e que os especuladores fagan cantos máis e mellores negocios, mellor. Eso foi o que deixou o seu goberno e ese é o futuro que lles ofrece as galegas e os galegos.

Entendo que non lle guste ver á Xunta de Galicia e os concellos colaborando no Consorcio para crear o Sistema Galego de Benestar porque vostede xa o dixo ben claro hai pouco tempo: o que hai que facer cos cartos públicos é financiar as prazas baleiras na rede privada.

Entendo que non lle guste ver como cumprimos con coherencia os nosos compromisos.

Prometimos e estamos cumprindo coa primeira aposta firme, decidida e con cartos de verdade polas políticas de igualdade, polas políticas de corresponsabilidade e polas políticas de loita contra o terrorismo de xénero. Cada galescola que facemos é un recordatorio de todas as que non fixeron vostedes, cada dereito ao salario da liberdade que se lle recoñece a unha muller maltratada é un recordatorio do moito tempo no que vostedes non fixeron nada e mesmo negaron o problema. Iso foi o que deixou o seu goberno e ese é o futuro que lles ofrece as galegas e os galegos.

Prometimos dignidade e normalización para a nosa lingua e estamos traballando para cumprilo. E estámolo facendo dende o respecto e tolerancia, sen caer en provocacións e sen deixarnos arrastrar polos seus intentos constantes de promover unha especie de racismo lingüístico.

Deixe de inventar un problema onde non o hai Señor Feijóo. Deixen de facer o ridículo ou calquera día verémoslle saír nese serial surrealista que promove un medio de Madrid co esperpéntico nome de “víctimas da inmersión linguística” contándonos como ten amigos estudiando nalgunha carísima escola privada con nome en inglés para asegurarse de que non son contaminados polo galego.

Prometimos rematar co despilfarro dos recursos naturais de Galiza impedindo esa caste de colonialismo enerxético ao que nos tiña acostumado o Goberno do Sr. Feixóo. E o estamos cumprindo, 4.000 megavatios concedidos por vostedes sen concurso público e con rendemento mínimo para Galiza e aínda así non aprenderon. Siguen a anunciar que farían o mesmo se tiveran oportunidade.

Estamos facendo historia co concurso eólico porque por primeira vez as galegas e os galegos asisten en tempo real e en directo a un concurso público transparente, aberto e rexido única e exclusivamente polos intereses do país. Vostedes secuestraron o vento, quitáronllo ás galegas e aos galegos para darllo a uns poucos e nós estamos devolvendolles o vento que é seu e está ao seu servizo.

Vostede quere parar o concurso eólico para ver se pode volver a roubarlle o vento aos galegos e ás galegas para polo o servizo dos de sempre. E para iso non lle importa recorrer os peores xeitos de facer política aos que nos tiñan acostumbrados e que pensabamos que estaban empezando a deixar atrás: a mentira, a crispación e a manipulación. Ver que o vento se vai por ao servizo dos galegos e das galegas saca o peor de vostede señor Feijóo.

Rectifique Señor Feijóo, bote o freo e deixe de tirarse de cabeza pola pendente da mentira e da calumnia.

Vivimos tempos duros e difíciles e a xente o que espera de nós e que dende a discrepancia e dende a diferenza,

saibamos chegar a acordos nas cousas que son importantes e que nos importan a todos.

Queda demostrado que o autogoberno é a mellor blindaxe que temos os galegos para amortiguar os efectos da crise. Eu quero hoxe chamalos a todos a un novo esforzo conxunto para responder ás demandas da cidadanía e dotar a Galiza dun maior e mellor autogoberno. Dun novo Estatuto de Nación que necesitamos e queremos.

Hai máis dun ano, os tres líderes das forzas políticas galegas non fomos quen de chegar a un acordo na reforma do estatuto.

As consecuencias desa falla de acordo son cada días máis visibles. Todas as comunidades autónomas teñen en marcha, aprobadas ou a punto de aprobar, reformas dos seus estatutos que melloran o seu autogoberno e que, sobre todo, dan un base legal, unha apoiatura xurídica as súas demandas de máis autogoberno e máis competencias.

Mentres as outras comunidades afortalan o seu financiamento, a súa parte nos orzamentos do estado e a súa

posición política en España coa forza da lei dos seus novos estatutos, nós semellamos resignados a xestionar unha posición máis débil e sometida ao albur, ao capricho ou á vontade do goberno central que toque.

Eu rebélome diante desa resignación e digo hoxe aquí que o acordo é posible e que a tarefa máis importante que temos por diante é dotar a Galicia dun financiamento, dun estatus e dunha posición fortalecidas que se apoie na forza da lei dun novo estatuto.

Sei que conto coa vontade e o acordo do Partido Socialista neste obxectivo común porque segue a ser o grande obxectivo deste goberno e porque así o explicitou hoxe a mañá o Presidente. Pídolle, señor Feijóo, que se sume a ese esforzo pondo dende hoxe mesmo, sen esperar máis, as primeiras pedras do diálogo para que Galiza teña novo Estatuto na próxima lexislatura.

Dixen sempre que para retomar o diálogo a prol do novo Estatuto eran necesarios cambios no escenario político que propiciaran o acordo.

Segundo din houbo cambios no seu partido. Parecen mudar algunhas posicións ultramontanas que no seu momento limitaban a súa capacidade para chegar a acordos. Hai moi poucos días. En Castela-La Mancha, o seu partido foi quen de chegar a un acordo para a reforma do estatuto que inclúe disposicións referentes a propiedade e os dereitos da auga que non gustaron fóra daquela comunidade aos Populares de Murcia ou de Valencia.

É a súa oportunidade de demostrarnos a todos que algo cambiou na Partido Popular, que agora si ten a autonomía, a coraxe política e a vontade para chegar a acordos que vostede sabe ben que son bos para as galegas e os galegos.

Hoxe, nesta tribuna, ofrézolle que comencemos mañá mesmo a traballar nun grande acordo nacional para trazar a nova fronteira do autogoberno de Galiza. Un acordo que pivota sobre cinco grandes principios:

1. Compre reanudar con urxencia os traballos e facelo xa. Galiza non pode seguir perdendo o tempo. Compre aproveitar o traballo feito e retomar a cuestión onde a deixamos. Temos

moito camiño andando e propoño seguir andando. Traballamos no que queda de lexislatura nun texto de consenso. Se o acordo non fose posible nese tempo, asumamos o compromiso de levar nos nosos programas electorais a mesma proposta: pactar e aprobar un novo estatuto no primeiro ano da vindeira lexislatura. Os cidadáns cando vaian votar teñen dereito a saber a posición dos partidos sobre tan importante asunto.

2. A nova fronteira do autogoberno de Galicia será un novo estatuto que recolla un modelo de financiamento propio e singular para Galicia. Un modelo de financiamento que se axuste e responda as nosas necesidades e demandas, e que dará credibilidade a un ámbito competencial de máximos e blindado para que Galiza teña na súa man instrumentos para xerar benestar especialmente en momentos de crise.

3. A nova fronteira do autogoberno será un novo estatuto que converta en lei o compromiso político de que as grandes infraestructuras pendentes estean operativas no 2012. É hora de que a forza da lei devolva ás galegas e aos galegos a confianza en que os compromisos e débedas pendentes co noso país se pagarán en tempo en forma e como é debido.

4. A nova fronteira do autogoberno galego será un novo estatuto cunha aposta firme e decidida pola incorporación dos dereitos sociais de cuarta xeración. O dereito por lei ao complemento autonómico das pensións. O dereito por lei a percibir o salario da liberdade no caso de terrorismo de xénero. O dereito dos traballadores a xornada laboral de 40 horas.

5. A nova fronteira do autogoberno de Galicia será un novo estatuto que recoñeza o carácter nacional de Galicia, ao mesmo nivel que Euskadi

e Catalunya. Sen condicións nin vetos por parte de ninguén.

Señorías, os tempos duros e difíciles demandan respostas firmes e audaces para estes tempos incertos e complexos.

Deixo enriba da mesa unha proposta ambiciosa e responsable que estou certo servirá para afortalar a confianza das galegas e dos galegos nos seus políticos e nas súas institucións deixando a un lado os nosos intereses persoais e partidistas e as nosas diferencias e discrepancias, para traballar xuntos en acadar acordos que serven para facer de Galicia un país máis forte e máis seguro nestes tempos de crise e inseguridade.

É hora de sumar esforzos, de pormos a traballar todos xuntos para que as galegas e os galegos afronten estes tempos de crise e dificultades coa certeza de sentirse a cuberto e protexidos fronte á adversidade. Agardo a súa resposta na confianza e no convencemento de que será positiva porque iso é o que quere e agarda de nós o país.